

Simona BURTEA

Un experiment – Un festival unic în căutarea... perfecțiunii.

Cea de a-VIII-a ediție a *Festivalului Național al Studiourilor de Teatru* s-a desfășurat în perioada 20–26 noiembrie a.c., la Pitești. Dacă la ultimele trei ediții ale festivalului au fost prezente pe scena piteșteană trupe din București (Teatrul de Comedie, Teatrul „Nottara”), Ploiești, Brașov, Brăila, Rm. Vâlcea, Giurgiu, Arad, Târgoviște și Tg. Mureș, și de această dată, directorul festivalului – Sebastian Tudor – s-a străduit să aducă în fața publicului spectacole de valoare.

Astfel, Teatrul „Masca” deschide sărbătoarea teatrală cu o adaptare după Molière, *Domnul de Pourceaugnac*, spectacol construit într-o manieră modernă de Mihai Mălaimare: Pourceaugnac apare pe o tricicletă, doctorii, îmbrăcați în culoarea sângelui, în ritm de muzică *rap*, par întruchiparea eriniilor. Spectacolul se dovedește un experiment remarcabil: după zece ani de tăcere practică de Teatrul „Masca”, el este o reîntoarcere la text, la un altfel de text. Dar participarea la acest festival a singurului teatru de gest nu se oprește aici. *Intrusa* de J.L.Borges, un alt spectacol al teatrului, a fost văzut în cea de-a doua zi a festivalului. Eliminarea definitivă a cuvântului și acordarea deplinei autonomii limbajului corporal, sunt caracteristicile montării. Scena este inundată de mișcare, gest și dans, într-o atmosferă sublimă în care toate aceste forme de exprimare înlocuiesc cu brio orice cuvânt.

Seara se încheie într-o notă exuberantă cu un spectacol de muzică, poezie și nu numai... *Cântec despre mine însumi*. Singur pe scenă, având doar o chitară, actorul Florin Dumitru, încearcă (și reușește) să-și deschidă sufletul în fața publicului și să-l invite, prin muzica și poezia de bună calitate, la meditație. Legendă vie a folk-ului românesc – Mircea Vintilă a dat un plus de originalitate spectacolului. „Aș fi fericit dacă la finalul reprezentației, fie chiar și pentru o clipă, ne vom redescoperi”, spunea amfitrionul Florin Dumitru.

În cea de-a treia zi a festivalului, Teatrul „Anton Pann” din Rm. Vâlcea prezintă spectacolul-coupé: *Politica Zilii și Conul Leonida față cu reacțiunea* de I.L. Caragiale. Argumente politice, neseriozitatea opoziției, promisiuni deșarte, retrageri din partid – toate acestea sunt specifice campaniei electorale (în vremea lui Caragiale).

Pe un fundal muzical autentic românesc, *Leonida* (Gabriel Tudoriu) și *Efimița* (Lidia Stratulat) fac un ritual din fiecare moment al existenței lor. Pe măsură ce Leonida își înșiră fostele consoarte și își amintește de Garibaldi, tabloul agățat pe perete înghesuie în rama lui toate chipurile. Pe măsură ce tensiunea piesei crește, spectacolul este cuprins de monotonie. Intrarea *Saftei* (Raluca Păun) scoate spectatorul din starea latentă în care fusese cufundat.

Florin DUMITRU.

Teatrul „Mihai Eminescu” din Botoșani dovedește încă o dată atașamentul pentru publicul piteștean aducând în fața lui, în cea de-a patra zi a sărbătorii, spectacolul cu piesa *Tango* de Slawomir Mrožek, în regia lui Attila Vizauer. Cu toate că, după spusele directorului instituției botoșenene, agenda foarte încărcată a teatrului nu permitea prezența lui în acest festival, mulțumită regizorului și actorilor am avut ocazia să revăd spectacolul. Și așa cum spunea Mrožek: „*Am râs în toate chipurile, în gura mare și pe înfundate, biologic și intelectual... Râsul obișnuit, râsul de dragul râsului, vesel și netulburat, farsele amuzante, care ne par oarecum ieșite din modă, și totuși de invidiat*”.

Un simplu joc fără urmări de Jean Deel și Gerald Sibleyras este spectacolul care domină scena în cea de-a cincea zi a festivalului. Spectacolul ploieștean

pune problema cuplului, un joc al coincidențelor în care tinerelor perechi, chiar dacă par a fi legate pe veci, despărțirea le dă târcoale. Sub conducerea regizoarei Ada Lupu, tinerii actori au încercat să dea naștere unei comedii de moravuri cu alură fals superficială. Tensiunea psihică și fizică, în jocul lor de societate, anticipează unele momente esențiale ale propriei existențe. Un text actual, o reprezentație pe alocuri monotonă în care Dragoș Câmpan (*Patrick*), având și o partitură generoasă, înviorează ansamblul. Un spectacol plin de candoare și sensibilitate.

Penultima zi a festivalului începe cu un simpozion, moderat de Marinela Țepuș, cu tema: *Critica de teatru, între profesionalism și hobby*. Ce înseamnă profesionalismul în contextul criticii? Ce înseamnă hobby din perspectiva cronicarului? Se poate numi, pentru un critic avizat, această meserie un hobby sau se poate trăi din aceasta? Aceste întrebări, puse de reporteri ale ziarelor și posturilor de radio și TV locale și-au găsit răspunsurile în problemele expuse și argumentate de Marinela Țepuș.

Având ca interpreți pe Vasile Pieca și Daniela Cristea Butușină, spectacolul cu piesa *Tigrul* de Murray Schisgal are loc în aceeași zi a maratonului teatral piteștean. Spectacolul teatrului-gazdă, jucat în cocheta sală Studio 125, proiectată de Liviu Ciulei în 1974, a avut un impact puternic asupra publicului, mai ales datorită revenirii în Teatrul piteștean a regizorului Mihai Radoslavescu.

Tot Teatrul „Al. Davila” ne propune, pentru ultima zi a festivalului, *Domnișoara Iulia* de A. Strindberg. O reprezentație cu acest spectacol am văzut-o în vară. Pe cea din cadrul festivalului nu am văzut-o, dar am auzit că trupa teatrului piteștean nu și-a dezamăgit publicul fidel.

Directorul teatrului-gazdă, Radu Baltazar, spunea: „*Festivalul Național al Studiourilor de Teatru s-a născut din nevoia de a deveni gazda unei forme experimentale care își caută și își va căuta mereu perfecțiunea...*”

Aș mai adăuga, în încheiere, că reușita acestei ediții îi poate determina pe cei implicați în organizare să procedeze astfel încât la anul, având ocazia revenirii în Pitești, să vedem un festival cu o mai mare întindere și de ce nu, unul competitiv.

Marinela ȚEPUȘ

Teatrul „Alexandru Davila” – între destin și dorință de afirmare

Cum se întâmplă adesea când ajungi într-un loc necunoscut, am avut o strângere de inimă intrând în Teatrul „Alexandru Davila” din Pitești. Nu știu actorii, nu am habar de spectacolele care se joacă acolo și pentru cine...

Am fost invitată să moderez un colocviu, inspirat intitulat „Critica de teatru – între profesionalism și hobby”. Participanți la discuție ar fi trebuit să fie actori și jurnaliști piteșteni. Aproape că mă resemnasem, spunându-mi: „Ce va fi, va fi!”, când